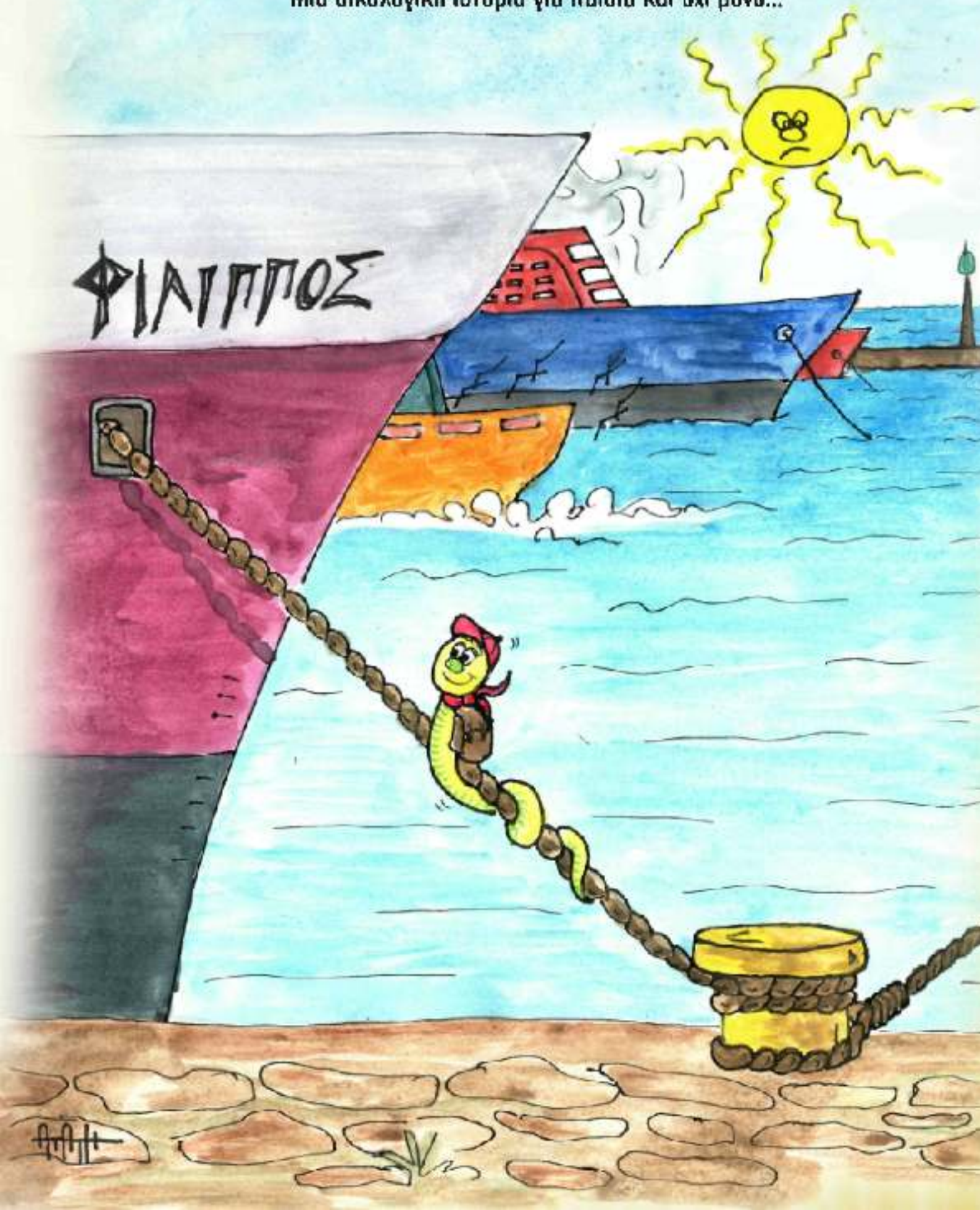
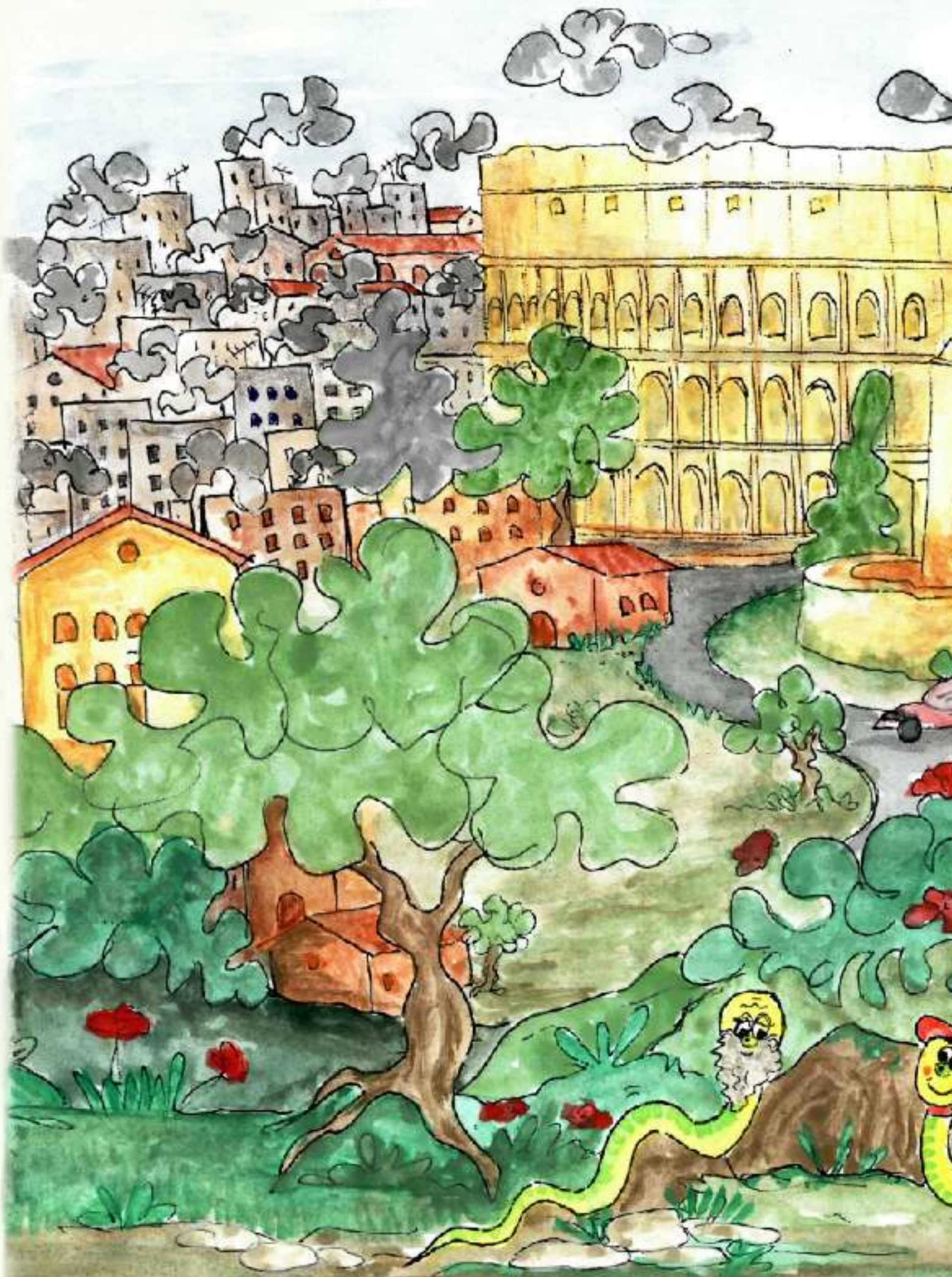

Ο Φειοίας στην Εγνατία οδό

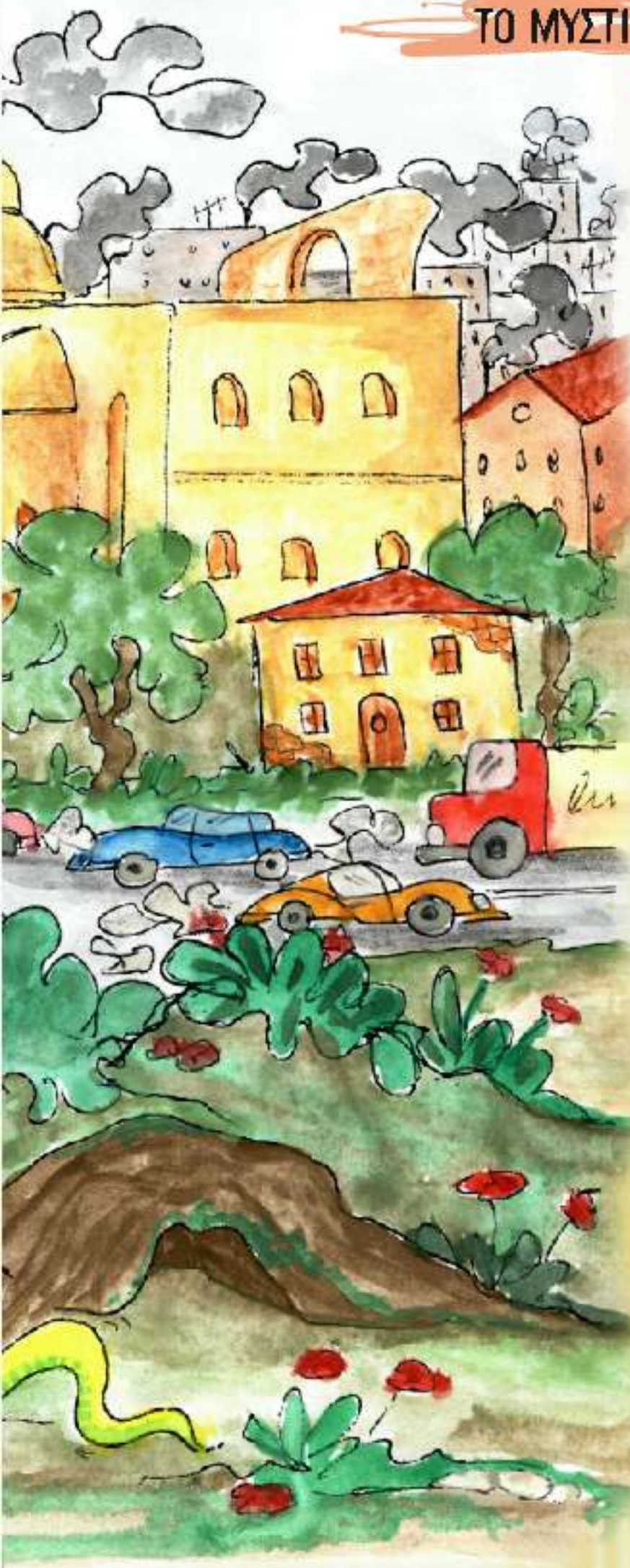
Μια οικολογική ιστορία για παιδιά και όχι μόνο...

A stylized signature or logo consisting of vertical lines of varying heights and a horizontal line at the bottom.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Τα τρυφερά χορταράκια κουνήθηκαν ελαφρά και ένα μικρό κεφαλάκι πρόβαλε ανάμεσά τους. Κοίταξε γύρω, με τα μαύρα ματάκια του, έβγαλε τη μακριά λεπτή γλωσσίτσα του, για να καταλάβει αν υπάρχει κανείς κοντά του και σύρθηκε γρήγορα - γρήγορα πάνω σε ένα μονοπάτι που οδηγούσε στη φωλιά του. Ήταν ο Φειδίας, ένα μικρό φιδάκι, που ζούσε μαζί με τον παππού του, στην εξοχή, έξω από μια μεγάλη πολιτεία που την έλεγαν Ρώμη.

Μια μέρα που κάθονταν κουλουριασμένοι πάνω σε μια πέτρα και μάζευαν ήλιο, ο παππούς κοίταξε το εγγονάκι του με τα φιδίσια μάτια του και είπε: -Φειδία είμαι πολύ γέρος και οι δυνάμεις μου πια είναι λιγοστές, νομίζω ότι ζωή μου πλησιάζει στο τέλος της.

Τότε του μίλησε για το παλιό σεντούκι, οικογενειακό κειμήλιο με την ιστορία των προγόνων τους, που βρισκόταν καλά φυλαγμένο στο βάθος της τρύπας τους. Έβγαλε ένα σκουριασμένο κλειδί, το έδωσε στο μικρό Φειδία και του φανέρωσε τα κρυμμένα μυστικά.

Μετά από λίγες μέρες όταν το μικρό φιδάκι έμεινε μόνο του, άνοιξε το μυστηριώδες μπασούλο και το μάτι του έπεσε σε ένα διπλωμένο κάρτη, δεμένο με μια κόκκινη καρδέλα. Καθώς τον ξεδίπλωνε, την προσοχή του τράβηξε μια μακριά μαύρη γραμμή που ξεκινούσε από την Ρώμη και έφτανε σε μια πολιτεία που ονομαζόταν Βυζάντιο. Κάπου προς το τέλος της διαδρομής, είδε μια πόλη κυκλωμένη με κόκκινο χρώμα. Με συγκίνηση διάβασε το όνομά της και θυμήθηκε ό,τι του έλεγε ο παππούς του για αυτήν.

- Από εδώ, Φειδία, ξεκίνησαν οι πρόγονοί μας πριν από πολλά πολλά χρόνια και διασχίζοντας ένα μακρύ δρόμο πάνω σε μια ρωμαϊκή άμαξα έφτασαν τελικά στη Ρώμη. Καθώς θυμάται τα λόγια του αγαπημένου του παππού, ο Φειδίας χαμογελά και αποφασίζει να ακολουθήσει τα ίχνη των προγόνων του

Πήρε από το σεντούκι μια πυξίδα, ένα μικρό βιβλιαράκι με ταξιδιωτικές οδηγίες εκείνης της εποχής, το σακίδιό του και βγήκε έξω από τη φωλιά του, στο καταπράσινο λιβάδι.

Είναι άνοιξη, σκέφτηκε, αν όλα πάνε καλά και όπως τα υπολόγισε, πριν έρθει ο χειμώνας θα έχει φτάσει στην πατρίδα των προγόνων του.

Κύλησε μια πέτρα στο άνοιγμα της φωλιάς του και κύθηκε στον κάμπο, χαρούμενος και αποφασισμένος να βρει το δρόμο που ονομαζόταν «Εγνατία οδός».

Η ΕΚΠΛΗΞΗ

Πριν φύγει από τη Ρώμη, πήγε να χαιρετήσει τον φίλο του τον Καίσαρα, ένα ηλικιωμένο φίδι, που έμαθε να ζει στα σκοτεινά υπόγεια της πόλης και ήξερε τα περισσότερα πράγματα από όλα τα άλλα φίδια. Του εμπιστεύτηκε το μυστικό του και το επικίνδυνο σχέδιο για το μεγάλο του ταξίδι. Ο σοφός του φίλος του είπε τότε ότι η Εγνατία οδός στο μέρος της Ιταλίας ονομαζότανε Τραιϊάνα προς τιμή του αυτοκράτορα Τραιϊανού, ενώ ο υπόλοιπος δρόμος, στο μέρος της Ελλάδας, κατασκευάστηκε το 146 π.Χ. από τον Ρωμαίο Γνάϊο Εγνάτιο, από τον οποίο πήρε και το όνομά του. Προς μεγάλη του έκπληξη ακόμη έμαθε από τον Καίσαρα ότι ο δρόμος που ήθελε να ακολουθήσει δεν υπήρχε πια. Οι πέτρινες διαδρομές του και η ήσυχη μετακίνηση με τα κάρρα, που διάβασε μέσα στον ταξιδιωτικό οδηγό των πραγμάτων του, είχαν καλυφθεί από το μαύρο της πίσσας και τα σύγχρονα αυτοκίνητα που έφτυναν καπνό.

Έτσι αποφάσισε να καταγράψει αυτές τις αλλαγές. Ο Καίσαρας του έδωσε ένα σύγχρονο χάρτη, του σημείωσε τη διαδρομή που έπρεπε να ακολουθήσει και του ευχήθηκε καλή επιτυχία.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Αποφασισμένος να φτάσει στο στόχο του, ακολούθησε τις πολύτιμες οδηγίες του σοφού φίλου του. Έτσι έφτασε με τη βοήθεια της πυξίδας του στο νότιο άκρο της απέραντης πόλης και έψαξε να βρει τον τεράστιο δρόμο που θα τον οδηγούσε στη θάλασσα.

Τον βοηθούσε πολύ το κορμί του, που ένιωθε οτιδήποτε κινείται και η γλώσσα του, που έπιανε τις αλλαγές του αέρα, γιατί κατά τα άλλα ο καπνένος ήταν κοντός και δεν μπορούσε να βλέπει μακριά. Κατευθύνθηκε λοιπόν προς τα εκεί που ακουγόταν ο θόρυβος από τα αυτοκίνητα που έτρεχαν σαν τρελά στον μαύρο δρόμο.

Σύρθηκε στην άκρη, ενώ ο ζεστός αέρας από τις μηχανές και την ταχύτητα των οχημάτων του ξέραινε το δέρμα και τον ταρακουνούσε επικίνδυνα.

Θυμήθηκε τις περιγραφές των δικών του, που ταξίδευαν με τη βοήθεια των κάρων. Τι όμορφα που ήταν τότε! Μπορούσαν να σκαρφαλώνουν με την άνεσή τους σε εκείνα τα αργά μεταφορικά μέσα και να καζεύουν με την ησυχία τους τις ομορφιές της διαδρομής, χωρίς την παραμικρή ενόχληση από θορύβους και ανεπιθύμητες μυρωδιές.

Απογοητευμένος πριν καλά καλά αρχίσει το ταξίδι του, έφτασε σε μια μεγάλη αλάνα, όπου ήταν σταματημένα κάτι τεράστια αυτοκίνητα, μακριά και ψηλά. Με την ικανότητά του να σκαρφαλώνει σε διάφορες επιφάνειες, τρύπωσε σε ένα από αυτά και έκλεισε τα μάτια του.

Όταν ξύπνησε, κατάλαβε ότι πέρασε αρκετή ώρα, γιατί ο αέρας μύριζε τώρα διαφορετικά. Μια υγρή μυρωδιά τον έκανε να βγάλει το κεφάλι του από μια χαραμάδα και να αντικρίσει το πιο θαυμαστό πράγμα που είχε δει ποτέ στη ζωή του. Μια απέραντη γαλάζια επιφάνεια που αστραφτοκοπούσε κάτω από τον δυνατό ήλιο. «Σίγουρα είναι η θάλασσα», σκέφτηκε και χαμογέλασε.

Σε λίγο εμφανίστηκαν και τα μεγάλα σιδερένια πράγματα που, ενώ έχουν τόσο βάρος, τα καταφέρνουν να επιπλέουν πάνω στο νερό. Ο φίλος του ο Καίσαρας τα ονόμαζε πλοία και του είχε πει ακόμη ότι παλιά τα έφτιαχναν από ξύλο. Σε ένα από αυτά τον συμβούλεψε ότι έπρεπε να ανεβεί για να πάει απέναντι στην Ελλάδα και να βρει την Εγνατία οδό.

Καθώς κατέβαινε από το τεράστιο αυτοκίνητο, τρόμαξε πολύ από τον κόσμο που είδε γύρω του. Πουθενά δε θυμάται να αναφέρονε ότι συναντούσαν τόσους ανθρώπους οι πρόγονοί του, στο ταξίδι τους προς τη Ρώμη.

Τους κοίταζε μαζεμένος σε μια γωνιά. Βιαστικοί και αμίλητοι, γεμάτοι αποσκευές, έτρεχαν προς διάφορες κατευθύνσεις με τόσο γρήγορο ρυθμό που ο Φειδίας θαλίστηκε.

Αποφασισμένος όμως καθώς ήταν να φτάσει στον προορισμό του, τυλίχθηκε σε ένα σκοινί και σαν ισορροπιστής σε τσίρκο ανεβαίνει στο σιδερένιο θηρίο που βγάζει καπνό και μαυρίζει το γαλάζιο ουρανό.

Κουλουριασμένος σε μια γωνιά της πλώρης με μάτια θλιμμένα κοίταζε τη γκρίζα θάλασσα, γεμάτη λάδια και πετρέλαιο, και μύρισε την άσχημη μυρωδιά που ανέβαινε στα ρουθούνια του και του θύμιζε τους υπονόμους της Ρώμης. Ένα μεγάλο "γιατί" γεννήθηκε στο κεφάλι του, καθώς έβλεπε ένα γλάρο να βουτάει στα βρόμικα νερά.

Το δυνατό σφύριγμα του караβιού όμως τον τρόμαξε και τον έκανε να καταλάβει ότι το θαλάσσιο ταξίδι του ξεκινούσε. Μπήκε σε μια βάρκα που βρισκόταν κρεμασμένη στο μεγάλο πλευούμενο και αφέθηκε να απολαμβάνει το θαλασσινό αεράκι που του χάιδευε το μακρουλό του κορμί.

Απλώθηκε αναπαυτικά στην κρυψώνα του και βρήκε την ευκαιρία να μελετήσει το χάρτη που του χάρισε ο φίλος του ο Καίσαρας. Είδε ότι το πρώτο μέρος που θα συναντούσε μετά τη θάλασσα, το έλεγαν Ηγουμενίτσα. Στη συνέχεια με τη βοήθεια της πυξίδας του και βαδίζοντας συνέχεια προς την ανατολή, θα συναντούσε τη Φλώρινα, την Έδεσσα, την Πέλλα, τη Θεσσαλονίκη και τέλος κοντά στην Καβάλα θα έβρισκε επιτέλους τους Φιλίππους.

Έβγαλε τον ταξιδιωτικό οδηγό της παλιάς εποχής και έψαξε να βρει αυτές τις πόλεις αλλά μάταια. Στη θέση τους είδε την Κλαουντιάνα, τη Λύχνιδα, τη Βεύη, τη Νεάπολη, αλλά και την Πέλλα, τη Θεσσαλονίκη και τους Φιλίππους, πόλεις που έχουν το ίδιο όνομα μέχρι και σήμερα.

Διάβασε τις περιγραφές για τα πλούσια δάση, γεμάτα άγρια ζώα, για τις μικρές γραφικές ελληνικές πόλεις, και για τους ποταμούς με τα καθαρά και δροσερά νερά τους. Φαντάστηκε αυτά τα όμορφα τοπία και ένας ύπνος γλυκός τον τύλιξε.

Μετά από ώρες, ένας δυνατός και ανατριχιαστικός θόρυβος τον ξύπνησε, που για πρώτη φορά άκουγε στη φιδίσια του ζωή. Ήταν η μεγάλη αλυσίδα του πλοίου που έπεφτε στη θάλασσα. Με τα μικρά γκρίζα ματάκια του κοίταξε γύρω του. Το καράβι δεν κινείται πια. Μια μεγάλη πόλη με πολλά και ψηλά σπίτια απλώνεται μπροστά του. Χωρίς να χάσει χρόνο κατέβηκε κάτω, έβγαλε την πυξίδα του και έψαξε με αγωνία να βρει την ανατολή.

“Πρέπει να βρω τον αρχαίο δρόμο”, σκέφτηκε και κοίταξε γύρω του σα χαμένος.

Μια βαριά φωνή τον έβγαλε από τις σκέψεις και την αγωνία του.

Προσπάθησε να καταλάβει από πού έρχεται και ξαφνιασθηκε καθώς είδε το άγαλμα ενός αρχαίου σοφού να τον κοιτάζει χαμογελαστό ανάμεσα στους θάμνους του πάρκου.

- Μπορώ να σε βοηθήσω να φτάσεις στον προορισμό σου, του είπε και κινήθηκε προς το μέρος του.

Ο Φειδίας σκαρφάλωσε χαρούμενος στο άγαλμα και τυλίχτηκε γύρω στο κεφάλι του. Η θεά από εκεί ήταν καταπληκτική.

ψηλά και ενθουσιάστηκε.

Ξεδίπλωσε τον πολύτιμο χάρτη και έδειξε στον καινούριο του φίλο την πορεία που έπρεπε να ακολουθήσουν για να φτάσουν στους Φιλίππους.

Εκείνος κοίταξε γύρω του με τα μεγάλα μαρμάρινα μάτια του και με αργά και βαριά βήματα άρχισαν να κινούνται προς το μέρος, όπου τόσα χρόνια ακίνητος έβλεπε τον ήλιο να ανατέλλει κάθε πρωί.

Βάδισαν για αρκετή ώρα κατά μήκος ενός μεγάλου δρόμου που ήταν πλημμυρισμένος με πολλά αυτοκίνητα, που έτρεχαν σαν τρελά. Δεξιά και αριστερά υπήρχαν πολλά σκουπίδια πεταμένα και τα φυτά που φύτευαν στις άκρες του έδειχναν να υποφέρουν πολύ. Ο Φειδίας έφερε στο μυαλό του τη μεγάλη λεωφόρο της πατρίδας του και ανατρίχιασε.

- Στα αρχαία χρόνια ο δρόμος ήταν πεντακάθαρος. Τα φυτά που υπήρχαν ήταν ζωντανά, τον στόλιζαν και τον έκαναν να δείχνει ακόμη πιο όμορφος, είπε το αρχαίο άγαλμα και τα μεγάλα του μάτια γέμισαν θλίψη.

Τα αυτοκίνητα στο μεταξύ συνέχισαν να περνάνε σαν τρελά. Κανείς δεν έδινε σημασία στο παράξενο ζευγάρι που περπατούσε αργά με κατεύθυνση την ανατολή. Μόνο κάποια παιδάκια κουνούσανε δειλά το χέρι τους, χαιρετώντας τους, πίσω από τα σκούρα τζάμια.

Μετά από αρκετές μέρες πεζοπορίας, το φιδάκι είδε ότι ο φίλος του άρχισε να μαυρίζει. Του το είπε τρομαγμένος, αλλά εκείνος δεν έδειξε να ανησυχεί και του απάντησε ότι ήταν από τα καυσαέρια. Έτσι βρήκε την ευκαιρία να του μιλήσει για το πώς κινούνται τα αυτοκίνητα, για το πετρέλαιο που χρησιμοποιούν και ότι για να το βρουν οι άνθρωποι ανοίγουν βαθιές τρύπες στη γη. Του εξήγησε ακόμη ότι, όταν αυτό καίγεται, βγάζει μαύρο καπνό, που απλώνεται στο περιβάλλον και κάνει μεγάλο κακό στην υγεία των ανθρώπων.

Ο Φειδίας δεν καταλάβαινε καθόλου γιατί οι άνθρωποι αδιαφορούν για την υγεία τους και το περιβάλλον και πώς είναι δυνατόν τα πράγματα από τα αρχαία χρόνια μέχρι σήμερα να γίνονται χειρότερα αντί να καλυτερεύουν.

- Μέχρι να φτάσουμε στον προορισμό μας, νομίζω ότι θα έχεις απαντήσεις σε όλα αυτά τα ερωτήματα που σε τριγυρίζουν, του ψιθύρισε χαμογελώντας το άγαλμα.

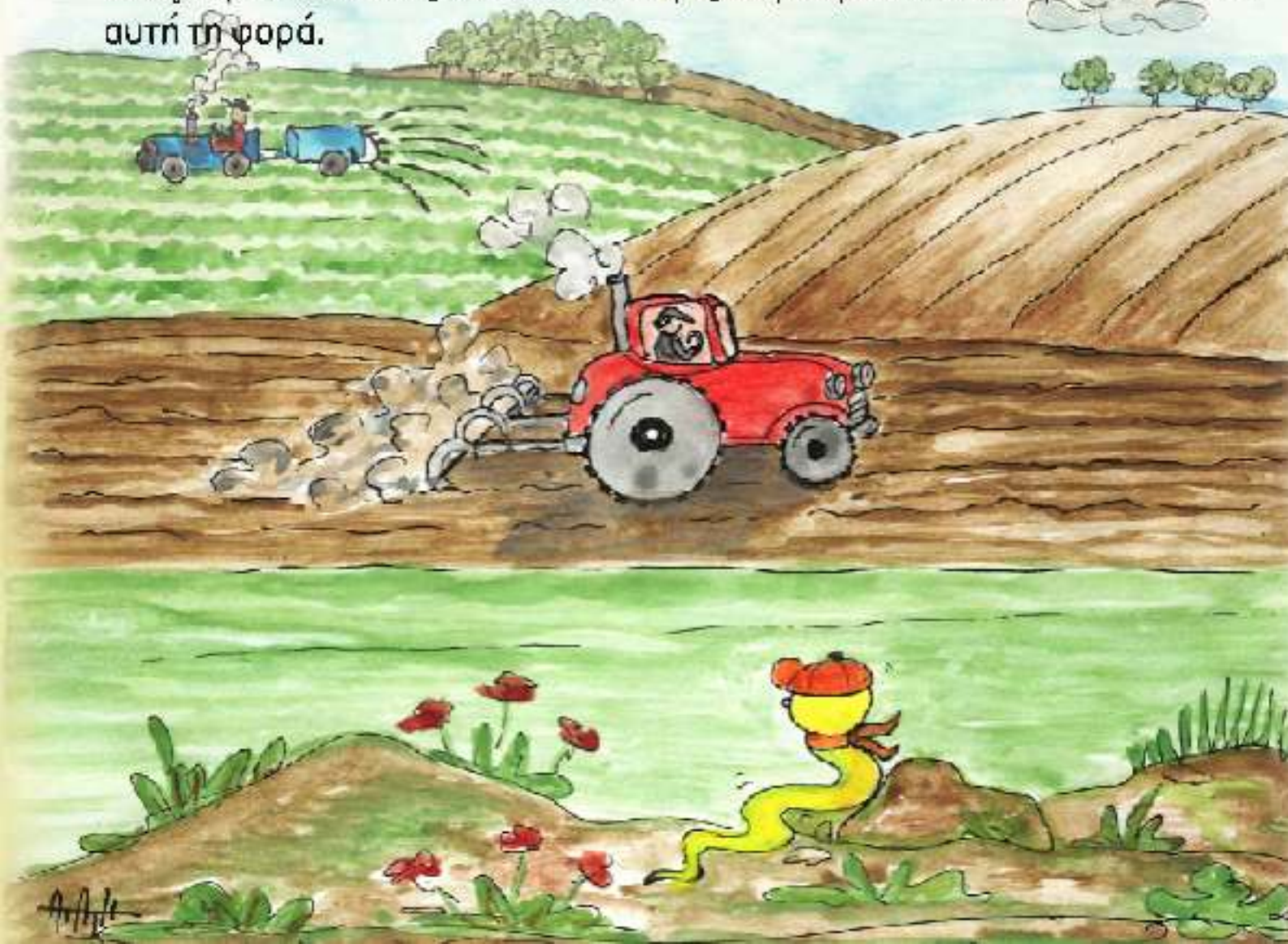
πότε πλάι στους μεγάλους δρόμους, πότε μέσα στα απέραντα χωράφια της Μακεδονίας. Σε ένα από αυτά ο Φειδίας είδε ανθρώπους να οργώνουν τη γη με κάτι μηχανές που σήκωναν τεράστια σύννεφα σκόνης. Πιο πέρα πάλι βλέπει κάποιους άλλους, ανεβασμένους σε παράξενα μηχανήματα να πετάνε ένα υγρό, που κάλυπτε δέντρα και λαχανικά, μύριζε πολύ άσχημα και σου έκοβε την ανάσα.

- "Μα δε θα τα φάνε όλα αυτά τα δηλητηριασμένα φυτά οι άνθρωποι;" απόρεσε ο καπνένος ο Φειδίας και κοίταξε το άγαλμα που πάντα είχε να του δώσει μια απάντηση σε κάθε απορία του.

- Αυτοί που θα τα φάνε δε γνωρίζουν ότι οι γεωργοί ρίχνουν τόσα φάρμακα πάνω στα προϊόντα για να τα προφυλάξουν από τις αρρώστιες και να αυξήσουν έτσι την παραγωγή τους, αποκρίθηκε λυπημένο το άγαλμα.

Ο Φειδίας δεν καταλάβαινε τίποτα πια. "Δηλαδή, είπε, φροντίζουν οι γεωργοί να μην πάθουν κάτι τα φυτά τους, αλλά δεν τους νοιάζει για το τι θα πάθουν οι άνθρωποι, όταν θα φάνε όλα αυτά τα φαρμακωμένα προϊόντα;"

Το άγαλμα τον κοίταξε σιωπηλό, χωρίς να μπορεί να δώσει μια απάντηση αυτή τη φορά.

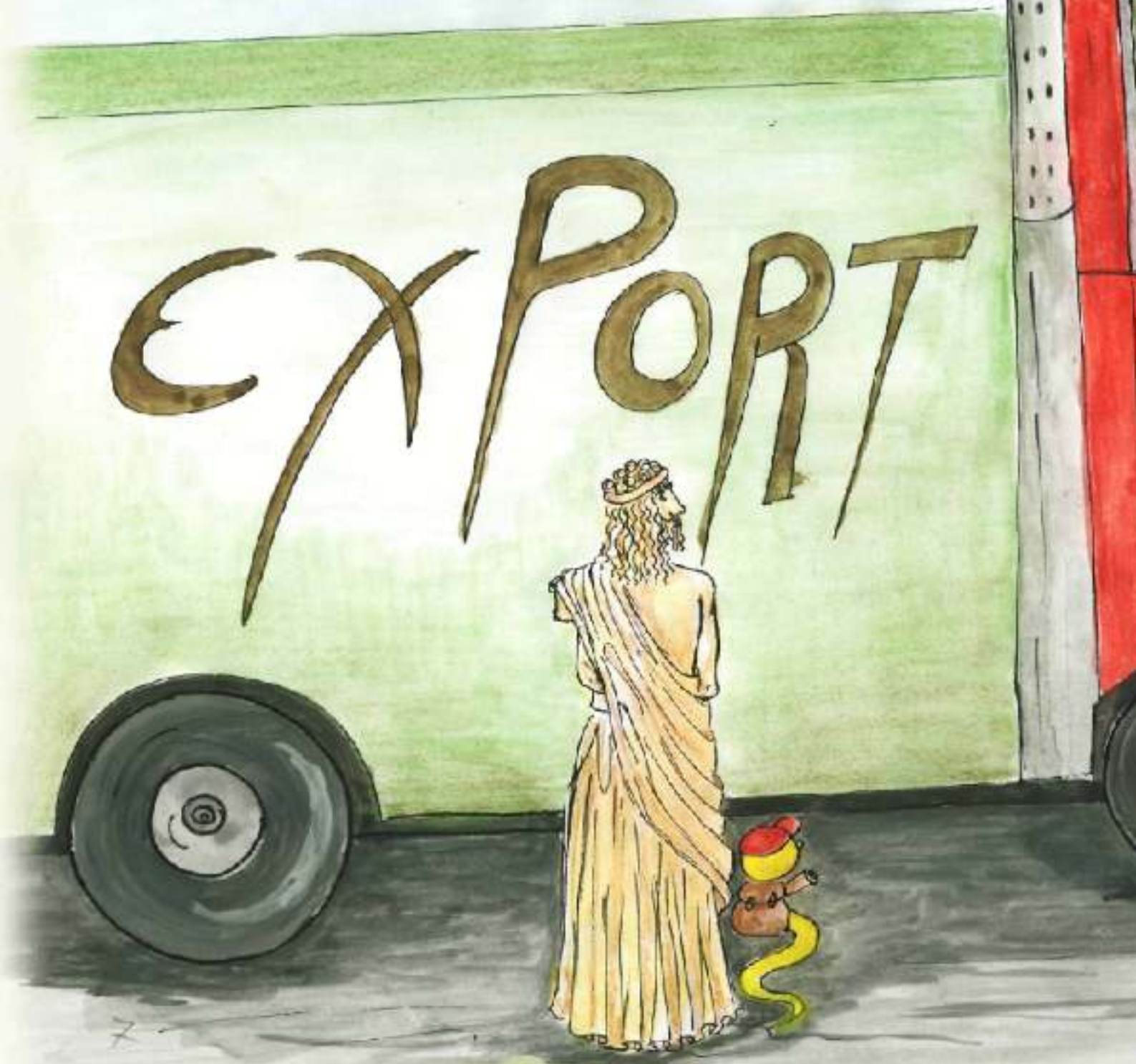

Συνεχίζοντας το ταξίδι τους, πέρασαν από την Φλώρινα με τα ωραία πέτρινα σπίτια της και την Έδεσσα με τον τεράστιο καταρράκτη της. Καθώς πλησίαζαν στην όμορφη Θεσσαλονίκη, δίψασαν και, για να σβήσουν τη δίψα τους, έφαξαν να βρουν τα μεγάλα ποτάμια που περνούσαν κοντά από την πόλη και χύνονταν στο Θερμαϊκό κόλπο. Αλλά μάταια, στη θέση τους είδαν ρυάκια με βρόμικα, χρωματιστά νερά που μύριζαν πολύ άσχημα. Μικρά ψαράκια, που ζούσαν σ' αυτά, προσπαθούσαν απεγνωσμένα να βρουν οξυγόνο και κάθε τόσο έβγαζαν τα κεφαλάκια τους σαν να ζητούσαν βοήθεια. Απογοητευμένοι και διψασμένοι, συνέχισαν για τη μεγάλη πόλη. Δυσκολεύτηκαν να τη δούνε, γιατί ήταν τυλιγμένη από ένα μαύρο σύννεφο.

- Ποπώ, είπε ο Φειδίας, τσούζουν τα μάτια μου και δεν βλέπω τίποτα.

Πού βρέθηκε όλος αυτός ο καπνός;

- Αυτός λέγεται νέφος και τον δημιουργούν τα τεράστια εργοστάσια που υπάρχουν γύρω από την πόλη, αλλά και τα άπειρα αυτοκίνητα που κυκλοφορούν στους δρόμους της, του εξήγησε ο πέτρινος φίλος του και συνέχισε. Βλέπεις οι σημερινοί άνθρωποι δεν είναι ευχαριστημένοι με τα λίγα, όπως οι παλιοί. Αυτοί θέλουν όλο και περισσότερα στη ζωή τους και έτσι γεμίζουν τον τόπο με εργοστάσια, χώρια που ξέχασαν να χρησιμοποιούν τα πόδια τους και μετακινούνται συνεχώς με αυτοκίνητα.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ

Αφήνοντας πίσω τους την καυμένη τη μεγαλούπολη και χωρίς να χάσουν χρόνο συνέχισαν την πορεία τους προς την ανατολή. Ο Φειδίας ένιωθε κουρασμένος. Ήταν μικρούλης για ένα τόσο μεγάλο ταξίδι, αλλά, βλέποντας τον χάρτη του, ήξερε ότι πλησίαζε στον προορισμό του και έπαιρνε δύναμη να συνεχίσει. Το άγαλμα, νιώθοντας την κούρασή του, σκέφτηκε έναν τρόπο για να φτάσουν πιο γρήγορα. Είπε την ιδέα του στο Φειδία και αποφάσισαν να κάνουν «ότο στοπ». Έγραψαν σε ένα χαρτόνι με κεφαλαία γράμματα «**ΝΑ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙ ΣΤΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΧΩΡΟ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΩΝ**», το στερέωσαν πάνω στο άγαλμα και στήθηκαν σχεδόν στη μέση του δρόμου.

Αιγιτ

με μάτια γεμάτα απορία και χάνονταν στο βάθος του δρόμου. Οι δυο φίλοι άρχισαν να απογοητεύονται, όταν επιτέλους ένα τεράστιο φορτηγό σταμάτησε δίπλα τους. Δύο γεροδεμένοι άνθρωποι τους πλησίασαν, διάβασαν την ταμπέλα και κάπου τηλεφώνησαν. Από τον τρόπο που μιλούσαν, ο Φειδίας κατάλαβε ότι προβληματίζονταν για το τι έπρεπε να κάνουν.

Τέλος, προς μεγάλη τους ανακούφιση, τους είδαν να ανοίγουν την μεγάλη πόρτα του φορτηγού, να κινούνται βαριεστημένα προς το άγαλμα, να το σηκώνουν με μεγάλο κόπο και να το φορτώνουν στην σιδερένια καρότσα.

Το μεγάλο όχημα ξεκίνησε αγκομαχώντας και το φιδάκι μαζί με το άγαλμα πανηγύριζαν για την επιτυχία του σχεδίου τους. Το ανοιξιάτικο αεράκι, που έμπαινε μέσα στο αυτοκίνητο, τους χάιδευε και τους έλουζε με τα αρώματα της εξοχής.

Ο Φειδίας χάρηκε πολύ που θα έφταναν γρήγορα και ξεκούραστα και άρχισε να καταλαβαίνει τώρα γιατί οι άνθρωποι χρησιμοποιούν τα αυτοκίνητα, χωρίς να νοιάζονται για το μαύρο καπνό που λερώνει τον αέρα που αναπνέουν.

Μετά από λίγη ώρα, μια μεγάλη ταμπέλα τους ειδοποιούσε ότι έφταναν στους Φιλίππους. Η καρδιά του Φειδία χτυπούσε πιο δυνατά, βρισκόταν πολύ κοντά στη γη των προγόνων του, στο μέρος όπου πριν χιλιάδες χρόνια, όπως διάβασε στο ημερολόγιο του παππού του, οι άνθρωποι ζούσαν ευτυχισμένοι. Καλλιεργούσαν τα χωράφια τους χωρίς λιπάσματα και φάρμακα, πουλούσαν τα φρέσκα προϊόντα τους στην αγορά της περιοχής τους και φρόντιζαν να αγοράζουν μόνο όσα πράγματα τους χρειαζόνταν.

Ενώ τέτοιες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του, το μεγάλο αυτοκίνητο σταμάτησε, σηκώνοντας γύρω του ένα μεγάλο σύννεφο σκόνης. Κουνώντας χαρούμενος την ουρά του, ο Φειδίας γλίστρησε στο ζεστό χώμα και κυλίστηκε πάνω του, μαζεύοντας τη ζεστασιά του.

Οι εργάτες κατέβασαν προσεκτικά το φίλο του, το άγαλμα, και τον έστησαν ανάμεσα στα αρχαία.

Οι πεσμένες πέτρες και τα ερείπια που υπήρχαν γύρω του δεν θύμιζαν τίποτε από όλα αυτά που περίμενε να δει, τον έκαναν όμως να θέλει να συρθεί επάνω τους, να κρυφτεί από κάτω τους, να εξερευνήσει το καινούριο του σπίτι.

Όταν χόρτασε τις βόλτες του ανάμεσα στα αρχαία, έτρεξε στο φίλο του και τον ευχαρίστησε που τον βοήθησε να φτάσει στον προορισμό του. Χωρίς αυτόν όλα θα ήταν πολύ πιο δύσκολα.

Καθώς του έλεγε τα όνειρά του για την καινούρια του ζωή, αισθάνθηκε πολύ κοντά του μια κίνηση που τη γνώριζε πολύ καλά. Ένα σύρσιμο ανάμεσα στα χόρτα τον έκανε να γυρίσει. Ένα πορτοκαλί κεφαλάκι βγήκε δειλά κάτω από μια πέτρα και τον κοίταξε. Έτρεξε κοντά του και η καρδιά του πήγε να σπάσει από τη χαρά του.

να παίξουν σαν δυο παλιοί καλοί φίλοι.

- Με λένε Λεωνίδα, σφύριξε ο καινούριος του σύντροφος και τον παρακάλεσε να του διηγηθεί πώς έφτασε στα μέρη του και από πού ήρθε. Ο Φειδίας του υποσχέθηκε ότι θα του έλεγε την ιστορία του, αρκεί και εκείνος να τον ξεναγήσει στην περιοχή και να του μάθει ό,τι γνωρίζει για αυτήν.

Έτσι έμπλεξαν τις ουρές τους, έκαναν μια χορευτική τούμπα και ευτυχισμένοι κάθηκαν ανάμεσα στα αρχαία μαγαζάκια, που κοκκίνιζαν, καθώς ο ήλιος έδυε και τα αποχαιρετούσε.

- Ποιος ξέρει; Αναρωτήθηκε φωναχτά ο Φειδίας, καθώς σερνόταν παρέα με τον φίλο του τον Λεωνίδα. Οι άνθρωποι είναι πολύ έξυπνοι. Ίσως λοιπόν κάποτε καταλάβουν πόσο μεγάλο κακό κάνουν στη φύση και στους εαυτούς τους και αποφασίσουν να μιμηθούν τους αρχαίους προγόνους τους και να αλλάξουν τρόπο ζωής.

Τέλος

